

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΦΥΡΔΗΝ-ΜΙΓΔΗΝ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΡΑΦΕΤΑΙ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Μιά αίμεσταγής όρχήστρα !...

Γιά νά ποικίλει τή μονότονη ζωή των καταδικών ή διεύθυνος των φυλακών της Νέας Καληδονίας, άπεράσσε πρό όλίγου καιρού νά συγκροτήσει μιá όρχήστρα από καταδικούς, πού γνωρίζουν μουσική, ή όποια νά τέρτη του; άλλους καταδικούς, κατά τās ώρες, της άργίας των.

Και πράγματι δέν άοργσε νά σχηματίση έτσι μιá όρχήστρα πρώτης τάξεως από καταδικούς, της οποίας ό μαέστρος της έχει καταδικασθεί τρεις φορές επί φωνή! Το πρώτο κλιόν... έχει σπάσει την παρεόδου από εκκλησία γιά νά γίνη ή κηδεία της. Καθώς όμως ή κηδεία περνούσε από ένα στενο δώριου έκεινοι πού σήκωναν τό φέρετρο, χωρίς νά τό θέλουν, παροπάτησαν κι' έπεσαν έπάνω σ' ένα φράχτη από άγκάθια. Φυσικά τραυματίστηκαν κι' αΐτιοι, επί πλέον δέ έπαθε άλληθινή νύλα ή νεκρή χωρική, την όποιαν άκουσαν έξαφνα... νά ξεφωνίζη !... Τι ελξε συμβεί; 'Αλλούσιστα ή χωρική είχε συνέλθει από τή νεκροφάνεια της.

***

<Μακρυά από τους φράχτες !...>

Σ' ένα χωριό τής Νικιαδίας μιá χωρική έπαθε πρό έτών από νεκροφάνεια. 'Ο άντρας της νομιζόντας ότι ή γυναίκα του γλιώτωσε από τά βάσανα του κόσμου την τίλιξε, χαρομένο· γιατί γλώτωσε από αυτή, στο σβάνο της, κι ά συμφωνα με τή συνήθεια του τόπου την παρεόδου στην εκκλησία γιά νά γίνη ή κηδεία της. Καθώς όμως ή κηδεία περνούσε από ένα στενο δώριου έκεινοι πού σήκωναν τό φέρετρο, χωρίς νά τό θέλουν, παροπάτησαν κι' έπεσαν έπάνω σ' ένα φράχτη από άγκάθια. Φυσικά τραυματίστηκαν κι' αΐτιοι, επί πλέον δέ έπαθε άλληθινή νύλα ή νεκρή χωρική, την όποιαν άκουσαν έξαφνα... νά ξεφωνίζη !... Τι ελξε συμβεί; 'Αλλούσιστα ή χωρική είχε συνέλθει από τή νεκροφάνεια της.

'Όταν ύστερα από μερικά χρόνια ή νεκροφάνισμένη, πέθανε στ' άλήθεια αυτή τή φορά ό άντρας της έχοντας ύπ' ύψη του τό προηγούμενο άπόστοτο, και φοβούμενος καμιά νέα νεκροφάνεια, φώναξε διαρκώς σ' όλο τό δρόμο σ' έκείνους πού την σήκωναν : 'Γιά τ' όνομα του Θεού γεγόνος, μακρού από τους φράχτες, μακρού !'

***

Τό ντεμπούτο των 'αστέρων.

'Ός καλύτερη ήλικία γιά ν' άρχισή ένας κινηματογραφικός άστéρας, τό σκάδι του θεωρείται μάλλον ή παιδική.

'Έτσι ή Μαίρη Πίκφορντ, μόλις θά ήταν δεκατέσσαρον χρονών, όταν πρωτοεπίκε στον κινηματογράφο. 'Η Άλιαν Γκίς πάλι άνέβηκε στη σσηνή από μικρό κοριτσάκι, σέ ήλικία δε δεκατέντε χρόνων άρχισε τό κινηματογραφικό της στάδιο.

'Ο Τζόν Τζιλμπέρτ έπαίξε τό ρόλο ενός μορσοú παιδιού στο θέατρο, όταν ήταν μόλις... ένος χρόνον : 'Αμα δέ έβγαλε δέκα χρόνων πέρασε από τό θέατρο στον κινηματογράφο.

'Επίσης ό Λόν Τσάνεβ κ' ό δδελφός του, δυό άστέρες της 'Αμερικανικής 'Εταιρείας 'Μέτρον, ήταν παιδιά, δέκα δώδεκα χρονών όταν πρωτανέβηκαν στη σσηνή. Κι' όταν ύστερα από πολλές θεατρικές περιπέτειες κατέληξαν στο Χόλλυγουντ, κι' άγκαλαίστηκαν στον κινηματογράφο δέν ήταν άκόμα είκοσι χρόνων.

'Ο Μπρόντερ Κήτον τέλος έπαίξε στο θέατρο από έξη-χρονών παιδι μαζί με τους γονείς του.

παριθυρά σου; Χθές τά μεσάνυχτα ένας άστυφύλακας με παρακολούθησε σάν ύποπτο. Μά τι με ένοιαξε έμένα; Τά ελχα χείρα πιά, στ' όρμίζομαι ! Μιά μέρα άκόμα χωρίς έσέ και θά πέθαινα στ' άλήθεια !

— Κι' εγώ τά ίδια, Φίλιππε, άπάντησε ή Ρόζα. Νόμιζα πού; θά πέθαινα γιατί φαντάσθηκα πού; άγαπούσες άλλην. Διάχορι δέν κίνω άνάμεσα στην άγάπη μου; και στη ζωή. Και στην άκρη του κόσμου, Φίλιππε, είμαι έτοιμη νά πάω μαζί σου ! 'Όλα τά άλλα μου εινε άδιάφορα άκόμα και τό δίπλωμά μου !

— 'Όπως; και σέ μένα, άγάπη μου !...
'Εσχησαν ύστερα ό ένας κοντά στον άλλο και τά χείλη τους ένώθησαν σ' ένα άτελείωτο φιλή !...

Κολέττα 'Υβέρ

'Απάντησις πληρωμένη

'Ο Τσάρος Νικόλαος Α' συνήθιζε νά κάνει κάθε πρωί ένα μικρό περιπάτο στους δρόμους τής Πετρούπολεως. Κατά τή διάρκεια του περιπάτου αυτού ήταν άπαγορευμένο άπολύτως στους πολίτας νά τον πλησιάζουν ή νά του ύποβάλλουν αίτήσεις ή παράπονα. 'Ο Τσάρος όμως έννοιωθε μεγάλη εύχαρίστηση νά παραβιάσει ό ίδιος τήν άπαγόρευση αυτή κι' έτσι πολλές φορές σταματούσε στο δρόμο διαφόρους διαβάτες, με τους οποίους άρχιζε φιλή κουβέντα. 'Εννοείται ότι οι άστυνομικοί πού τον παρακολούθουν, μόλις τελείωνε ή συζήτηση άπαζαν τόν δυστυχή διαβάτη, ό όποιος δέν ήταν καθόλου υπεύθυνος γιά τήν παράβαση και τόν έχωναν στο φρέσκο ! Κάτι τέτοιο συνέβη και σ' ένα γάλλο ήθλοπιού τόν όποιον ό Τσάρος συνάντησε κάποτε σ' ένα από τους πρωινούς τόν αυτους περιπάτους. Το εντύχημα όμως γιά τόν γάλλο καλλιτέχνη ήταν ότι τό βράδι της ίδιας ημέρας θά λάβαινε μέρος σε μιá παραστάση στην όποια θά παρουριστικο κ' ή Τσαρική οικογένεια. 'Έτσι, όταν έφτασε ή ώρα της παραστάσεως, κι' ό ήθλοπιός δέν παρουσιάστηκε στο θέατρο, ό διευθυντής άναγκάσθηκε ν' άνακοινώσει στο κοιν' κι' ιδιαιτέρως στην Τσαρική οικογένεια ότι με γαλήνη τον λύπη δέν θά έπαιξε τό προαγγελθέν έργο, επειδή ό ήθλοπιός Μπωμιέ είχαν έξαφανιστεί. 'Ο Τσάρος μόλις άκουσε τό όνομα του εξαφανισθέντος ήθλοπιού θυμήθηκε την πρωινή του συνάντηση κι' εκάλεσε άμέσως τόν διευθυντή τής άστυνομίας και κάτι του είπε στ' αΐτι. Σέ λίγο ό ήθλοπιός εμφανιζόταν στη σσηνή. Στο διάλειμμα της τρίτης πράξεως ό Τσάρος φώναζε από αυτοκρατορικό θεωρείο και του έξέφρασε τή λύπη του γιά ό,τι του συνέβη και τόν παρακάλεσε νά του ζητήσει ό,τι θέλει γιά νά επανορθώσει τό κακό πού τού έκανε. Τότε ό ήθλοπιός του άπάντησε ψυχραιμότατα :

— 'Εκείνο πού ζητώ από σας Μεγαλειότατε ως χάρη κι' ως επανορθωση του κακού πού μου κάνατε εινε νά μή μου ξαναμιλήσετε !...

***

'Ο συνδαιτημών πού είχε πεθάνει

Γιά τόν καρδινάλιο Φέσ, τόν θείο του Μ. Ναπολέοντος, διηγούνται τό έξης ανέκδοτο :

'Ο καρδινάλιος αυτός ζούσε άποτραβηγμένος από τόν κόσμο. 'Όταν δέ πού και πού έδινε στο σπίτι του καμιά δεξίωση, άνοιγε στον βρόνον τόν Αυτοκρατορικό δδηγο και προσκαλούσε στην τύχη, διαφόρους γεροντιστάς, άνωτέρους εκκλησιαστικούς λειτουργούς, βουλευτάς και άλλα έπίσημα πρόσωπα.

Σ' ένα έπίσημο δείπνο ό καρδινάλιος είχε προσκαλέσει, με τήν μέθοδο αυτήν, σαράντα πρόσωπα. 'Όταν έφθασαν όμως ή ώρα του φαγητού, δέν είχαν έσθει παρά μόνον οι τριανταεννιά από τους καλεσμένους. 'Επέρασε άκόμη λίγη ώρα και ό τεσσαρακοστός καλεσμένος δέν προσήρχετο. 'Ο καρδινάλιος άρχισε νά στενοχωριέται, και οι άλλοι καλεσμένοι άρχισαν νά πεινούν.

— Περιμένετε και κανέναν άλλον, Πανιερώτατε; ετόλμησε νά τόν ρωτήση ένας καλεσμένος.

— Ναι... Περιμένω έναν σεβαστότατο γεροντιστή.

'Επέρασαν άλλη μιση ώρα... 'Ο ίδιος πεινασμένος καλεσμένος ξαναέπε στον καρδινάλιο.

— Μήπως τυχόν, Πανιερώτατε, ό σεβαστός αυτός γεροντιστής; εινε άβρωστος;

— 'Αδύνατον ! Θα με είδοπούσε.

'Επέρασαν άλλη μιση ώρα.

— Ποιός εινε τέλος πάντων, Πανιερώτατε, ό περιφημος αυτός γεροντιστής; τόν ρώτησαν.

— 'Ο κ. Κόμης ντε Λαβίλ.

— Μά αυτός, Πανιερώτατε, εινε τώρα ένας χρόνος πού έχει πεθάνει !...